

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - III, 19 : De campis Elysiis](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - III, 19 : De campis Elysiis

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[32\] : De campis Elysiis](#)□

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre III

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - III, 19 : De Campis Elysiis](#)□

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 19 : Des champs Elysiens](#)□

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 20 : Des Champs Elyseens](#)□

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - III, 19 : De campis Elysiis".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 04/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5934>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 274-282

Du monde

Toponymes [Champs Élysées \(zone géographique/territoire\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

De campis Elysiis. CAP. XIX.

ATQVE quoniam superius locuti sumus de omnibus monstris quibus impiorum animæ torquendæ traderentur: nunc reliquum est, ut quæ præmia illis qui sanctè pietate vixerint, proponerentur, breuiter explicemus. Ita enim homines ad probitatem denique adduci poterant, si & in puniendis peccatis non negligens Deus fuisse monstraretur: & in eos qui præstantes viri fuissent, atque optimè de patria, vel de viris bonis, vel de vniuerso hominum genere meriti essent, non illiberalis: cum minimè æquam rationem ignaui & scelerati, atque viri boni post mortem sortirentur. Pro sceletum igitur gravitate ubi tam diu pœnas dedissent animæ, ut essent ab omni humana colluie & contagione corporis expurgatæ, tunc in Elysios campos transmittebantur, si modò illa fuissent peccata, quæ aliqua ratione possent expurgari. idcirco Virgil. de antiquorum sententia ita scripsit libro sexto:

*Ergo exieruntque panem, veterumque, malorum
Supplicia expendunt: alia panduntur inanes
Suspensa ad ventos: aliam sub gurgite vasto
Inscitum eluitur scelus, aut exuritur igni.
Quisque suos patimur manes, exinde per amplam
Mittimur Elysium, & pauci lata arna tenemus.*

Sed antequam ad cætera pergamus, videbimur operæ precium facturi si perquiramus ubi fuisset dicantur campi Elysi, quoniam apud inferos non esse videbantur, cum purgatæ animæ eò transmitterentur. Alij igitur campos Elysios esse circa aplanes sphaeram tradiderunt, vnde animæ ab antiquissimis per tria elementa descendere putabantur. Alij circa lunarem globum, ubi purior est aer, alij in medio inferorum, alij in Hispaniis, & in insulis fortunatis. Isacius non procul à columnis Herculis, ubi Gades est insula, quæ prius Cotinusa dicebatur, fluuiusque Bætis campos Elysios esse sensit: ubi dies non paulatim, sed repente tanquam fulgur decidit, quod fit in extrema parte & in margine Europæ. ibi enim fuerunt insulæ beatorum, & in illis regionibus, quæ mari Libyco dominantur. Fuerunt sanè Herculis columnæ, quarum altera Alybe, altera Abena dicta est, in occidente ab ipso Hercule ex ære extractæ: in quibus scriptum fuerat non esse ulterius progrediendum:

etulum: quoniam nullum litus post illas columnas inuenire
liceret, ut ipse credidit, quia amplissimum & infinitum propè
spatium Oceani nauigandum relinqueretur. At Caroli Quin-
ti eius nominis Romanorum Imperatoris iussu vel aliter na-
uigatum est, multaque fertilissima loca, eaq; tota Europa non
minoris ambitus inuenta, in quibus more ferarum adhuc, si-
cut ante Orphici tempora, homines vivebant. Non defuerunt
tamen, qui non columnas, sed montes fuisse arbitrati sint co-
lumnas Herculis: quorū alter in extrema Europæ à sinistra, al-
ter in extrema Africæ parte à dextera ex Oceano redeuntib. se-
se offerebant: qui cum essent altissimi, illis qui mare mediter-
raneum ingrederentur, columnis persimiles è longinquo ap-
parebant. Scriptum reliquit Clearchus Solensis has beatorum
insulas fuisse iuxta Herculis Briarei columnas, ad quas in Ga-
des & Tyrius & Græcis postea Hercules accessit. Plutarchus
Sertorium inquit in extremam Iberiæ oram haud multum
super Betæ fluminis ostia ad Gades transiectum, ubi Betes in ma-
re Atlanticum ingreditur, profectum esse: quo in loco obuios
habuit quosdam ex insulis beatorum redeuntēs. Hi duas esse
paruas insulas referebant mari inter se diuisas, atque ventos ibi
plurimum suaves & odoriferos leniter spirare, tanquam per
incredibilem florum varietatem & aromam transēuntēs.
Nam qualis odor est multis rosīs, violis, hyacinthis, liliis, nar-
cisīs, myrtetis, lauris, cyparissis, talis aspirantium ventorum
est suauitas. Hic in syluis motorum sensim foliorum incun-
dissimi sunt susurri. Solum verò ita est pingue, ut non solum
facile arari & plantari possit, sed etiam plurima sponte produ-
cat sua sine humana diligentia, ibique multam & sine mole-
stia hominum copiam alere potest: nam ter quotannis fructū
producit. Hic semper est ver, neque ullus ventus præter Zephy-
rum aspirare solet, locusque ipse omnibus florum generibus
& mansuetis plantis vestitur. At vineæ fructum ferunt singulis
mensibus. Aer sincerus & temperatus, qui nullā propè patitur
mutationē temporū: nam Aquilo, & alij acerrimi venti prius
per inania spatia defatigantur, q̄ eo ad eas insulas peruenire pos-
sint, ac deficiunt. Qui verò perueniunt Zephyri & Argeste pla-
cidissimos umbres aliquando excitant: nā locus imbris ple-
rumq; non indiget, cum ipso aeris humore ac bonitate omnia
& animalia & plantas ferè sustentare possit. Esse dicuntur ibi dæ-

mirifici variarum auricularum cantus huc illuc ad ramos domesticarum arborum volitantium: ibi cantilenæ suauissimæ exaudiuntur, chorosque ducunt virgines cum pueris, quibus peritissimi cantores cum musicis instrumentis accinunt: quales fuisse dicuntur Arion Methymnæus, Eunomus Locrus, Stesichorus Himeræus, & Teius Anacreon. Epulæ, quæ ibi nascuntur, saluberrimæ sunt, nullisque noxiis succis refertæ: neque ibi senectus, neque ægritudo, neque vlla sentitur mentis perturbatio. Non auri, non diuitiarum cupiditas, non magistratuum ambitio mentes hominum infestat: omnes priuatam vitam rebus necessariis contentam publicæ seruituri anteponunt: nam multis velle imperare, multis seruire ibi existimatur. Nam cum sit pratum pulcherrimum, circa illud nemus est omni arborum fructiferarum genere confutum. ibi fiunt conuiuia, ac nemus umbram facit discumbentibus in campo Elysio, quibus flores plurimi substernuntur. ministrant viris puellæ formosissimæ, atque illis rursus pulcherrimi adolescentes, mutuis se poculis inuitantes. Tanta denique loci eius tranquillitas & aeris temperies in insulis fortunatis esse credita est, ut nullus neque aptior locus, neque accommodatior videretur, in quo virorum bonorum animæ post mortem habitarent, aut ubi campi Elysij collocarentur: quare ibi alium mundum esse dixerunt, alium solem, non hunc aliquando molestum, alium æthera, alia sidera, ut scripsit Plato in Gorgia, & Virg. in lib. 6.

*Deuenero locos latos, & amena vireta
Fortunatorum nemorum, sedesq; beatas.
Largior hic campos æther & lumine vestit
Purpureo, Solemque suum sua sidera norunt.*

Fuerunt nonnulli qui Thebanorum agrum tantum habere felicitatis crediderint, quantum de campis Elysiis antiqui divulgant, illo epigrammate decepti, in quo hi sunt versus:

*αἰδ' εἰς μακρῶν ἡῶσι, τότ' αὖ τὸν ἄριστον
τῆς αἰῶν βασιλῆα εἶναι τίμα τὸδ' ἐνὶ χώρῳ.
Insula ibi fortunata sunt, Regem & ibi Diuini
Alma Iouem peperit Rhea.*

Non enim insula fuit, ut diximus, ager Thebanus, quem & id epigramma, & Lycophron postea ita beatorum insulas nominavit, ubi loquitur de Saturno:

τύμβος γὰρ ὅς κ' ἵταυρος ὁμόφρων ἀπορᾷ,

ἡσίοιο

ἦεν δὲ μακρὰν ἰκατομήσδε μίγος.
Saxum sepulchrum filiorum qui fuit,
Magnus beatorumq; habebis insulas.

Atqui cum Thebanus ager neque insula quidem fuerit omnino, quo pacto beatorum insula esse potuit? aptius igitur creditur Homero, qui scripsit in libro quarto Odysseæ iuxta Britanniam non procul ab Herculis columnis, & in Gaditana regione beatorum esse insulas, & campos Elysios:

ἀλλ' ὅ σ' ἐκ ἡλύσιον παδίων καὶ πείρατα γαίης
 ἀτάκτοι πύμψουσιν, ὅθι ξανθοὶ τ' ἀδάμανθοι,
 τῇ περ ῥήϊσι βιωτὴ πύλα ἀνθρώποισιν·
 ἔκ τ' ἐστὶν ἔτ' ἄρ' ἡμίονοι πολὺν, ἔτα ποτ' ἑμβροτ'
 ἀλλ' αἰὲν ῥιφύροιο Λιγυπταίοιτο ἀήτας
 πύλας ἀνίσιν ἀνὰ φύχην ἀνθρώπων.

Te verò Elysium ad campum, vel ad Ultima terra
Celestes mittent, flumens vbi nunc Rhadamanthus,
Vultus vbi facilis, non nix, non frigora, & imbres,
Stridula sed semper Zephyrerum sibilat aura,
Quam placidam Oceanus mittit per amena Sireta.

Tibullus propterea poetica quadam suauitate vniuersas camporum Elysiorum voluptates paucis carminibus summam complexus est ita in primo libro:

Sed me, quod facilis tenero sum semper amori,
Ipsa Venus campos ducet in Elysios.
Hic chorea, cantuq; vigent: passimq; vagantes
Dulce sonant tenni gutture carmen aues.
Fert castam non culta seges, totosq; per agros
Floret odorata terra benigna rosis.
Ac iuuenum series teneris immista puellis
Ludit: & assidue praelia miscet Amor.

Atque cum fortunatæ insulae, campi que Elysij in ea parte Britanniae de communi omnium propè praestantiorum scriptorum sententia, quæ est inter occidentem Britanniam & Thulen ad ortum Solis, dicerentur: piscatores quidam fuisse in litore maris Oceani narrantur iuxta hanc Britanniam insulam: qui ab aliis rebus omnibus & tributis essent immunes, quia defunctorum animas ad se euntes eo traicerent, ut aiunt. Hi homines per Noctem domi suæ dormientes voces audiebant,

quibus vocarentur, & strepitum sentiebant circa fores: strepentes autem lembos quosdam non suos viatoribus plenos inueniebant, quos ingressi citissime in Britanniam remigantes perueniebant, quo vix per totam noctem aptissimis vsu ventis in suis naueulis nauigantes possent peruenire. eo igitur aduantes educebant quos ferrent viatores nescientes, nemi- nemque videntes. voces illos excipientium audiebant, qui singulos nomine & tributim & ex affinitate atque appella- bant, illosque pariter respondentes exaudiebant. Deinde ex eo loco citissime domum redeuntis lembos leuiore factos sentiebant, quam cum illos ferebant. Huic rei addiderunt scriptores C. Iulium Cæsarem, cui multa felicissime succes- serunt, in has insulas cum triremi, in qua centum erant mili- tes, appulisse: atque loci amenitate captum habitare decre- uisse: sed inuitum ab iis qui erant in insula fuisse depulsum. Scriptum reliquit in secundo libro verarum historiarum Lu- cianus, homines qui ibi sunt, neque carnem, neque ossa, ne- que quidquam quod tangenti resistat, habere: sed solam ef- se corporis formam, & animas quasdam corpori simillimo velamine coopertas, quæ moueantur, intelligant, vocem e- mittant, ac cetera omnia faciant quæ viuentes solent, cum nulla tamen temporis diuturnitate senescant, sed semper ean- dem ætatem, eundemque vigorem retineant: atque quales sunt ipsi homines, talia sunt omnium fructuum genera, qui- bus vesci dicuntur. Neque id admirabile videbitur illis, qui- bus fide digna videbuntur ea quæ scripta sunt ab Arriano in Libyca nauigatione Hannonis Imperatoris Carthaginen- sium, qui nauigauit ultra columnas Herculis, quam etiam na- uigationem diligentissime descriptam in templo Saturni de- positam fuisse constat. Scriptum autem fuit ibi Hannonem in magnum sinum, qui Cotnu Vesperis dicebatur, ut intelle- xit ex interpretibus, peruenisse: in quo sinu insula erat per- magna, in qua stagnum mari simile. Erat in eo insula, in quam exeuntes per diem quidem nihil, nisi syluam densam, vi- debant: at per noctem multi ignes accensi erant, & tibiarum soni exaudiebantur, cymbalorumque & tympanorum strepi- tus erat permixtus. Sic autem scribit Arrianus: *ἰν δὲ ταύτῃ νῆ- εος ἱερά, αἷς ἡν ἀπὸ πλάττης ἡμῖρας μὲν εὐδὶν ἀφ' αὐρῶν μιν ὅτι μὴ ἔλαβ' ἡμέτερος δὲ, πυρά τε πολλὰ καί μιν, καὶ φωνὴν αὐλῶν*
ἐκείνης

καταύχθον, κυμαλάων τὰ καὶ τυμπάνων πάτερ, καὶ κρηγὴν
 μύρμιρον. φίλος γὰρ ἔλαβον ἡμᾶς. In hac autem alia erat insu-
 la, in quam exeuntes die quidem, nisi sylvam, nihil videba-
 mur: at per noctem multi erāt ignes accensi, sonumq; tibia-
 rum audiebamus, & cymbalorum tympanorumque strept-
 tum, clamoremq; immensum. tunc autem timor nos inua-
 sit. Territus igitur Hanno, & qui cum ipso erant, locum fugi-
 entes reliquerunt. Neq; audiendi sunt illi qui nullos esse infe-
 ros tradiderunt, quam opinionem secutus est Pausanias in La-
 conicis, Cic. pro Cluentio, & Iuuenalis, qui de illorum senten-
 tia ita scripsit:

*Esse aliquos manes, & subterranea regna,
 Et contum, & Stygio ranas in gurgite nigrae,
 Atque una transire vadum tot millia cymba,
 Nec pueri credunt, nisi qui nondum are lauantur.*

Et Lucretius libro quarto:

*Cerberus, & Furia iam verò, & lucis egenus
 Tartarus horridos eructans faucibus aestus,
 Hac neque sunt & squam, nec possunt esse profectà.
 Sed metum in vita poenarum pro malefactis
 Est insignibus insignis, sceleraq; lucla
 Carcer, & horribilis de saxo tactus eorum,
 Verbera, carnifices, robur, pax, lamina, tuda.*

Nam tamen non illa sunt ad vnguem quæ de iis traduntur,
 tamen aliqua ratione puniri sceleta impiorum necesse est:
 quia nisi improbis supplicia, & viris bonis præmia proposita
 sint, qui locus erit iustitiæ? aut quid reliquum erit in vita mor-
 talium, quod nos ad probitatem adhortetur? aut quæ præmia
 magis sunt alliciendæ ad honestatem multitudini accommo-
 data, quàm illa quæ per sensus capiuntur? aut enim Dei optimi
 iustitiam nullam esse necesse est, quod vel dictu nefarium est:
 aut cum solus is id facere possit, in omnes sceleratos animad-
 vertat oportet, & viris bonis pro rebus præclare gestis præmia
 impartiat. Nullus autem facilius modus est, neq; verior quàm
 ut à malignis demonibus tanquam crudelissimis tortoribus
 improbi torqueantur. Cum enim vera non esse dicantur ea
 quæ pertinent ad supplicia apud inferos: neq; illa vera sunt, quæ
 spectant ad suavitatem ciborum & reliquarum voluptatum,
 ut in his scripsit Theognis:

ὥδ' αὖτ' ἀνθρώπων, οἳ ἐπεὶ ποτὶ γαῖα κελύφη,
 ἴετ' ἱρήβοι καταρῆ, δῶμά τε περισφίνας,
 τίρπνυι ἔτε λυγρὴ ἔτ' αὐλὴ τ' οἰακῶν,
 ἢ τε λιγυρὴν δ' ὦρ' ἐπαεράμενοι.

*Non ullius, quem terra tegat post funera, quiq̃
 Inerit ad Ditis Persephoneisq̃e domum,
 Mox citibara, sonituq̃ue tuba latatur: & illum
 Non mulcent Bacchi dulcia dona Dei.*

Sed quoniam mors est certus terminus creditus vitæ cuiusque
 statutus pro viribus temperamenti, non solum illa est causa ut
 viri boni commoda multa post vitam sortiantur, sed etiam
 mala multa deiventur præsentis vitæ, ut nos lusimus his Græ-
 cis carminibus;

τίπῃ εἰδὼν δώροισι θνητοὶ χαλεπαίνετο ἀνδρὶ θεῷ
 τῷ θανάτῳ; ἰριπείῳ πάντα ταῖσιν μογιστά.
 ὅς τις μὲν φοβερῶν θραύει καὶ σκληρὰ τυράντων
 νόμα, κρατὶ πάττει βῆα θεοὶ φιλόφρων.
 καὶ γαμψοῖσιν ὑπερρωθίει· ἐτύχαισι λιόντων
 ἔπος ζωασσέ, καὶ κινάσει βροῦν.
 ὅς τις καὶ διερὺς δῆμιος κήτεσσιν ὕφαιρῃ·
 ὅς τις ἰλδοθιρέει τὰ πλεόνεστα γίγνῃ.
 ὥδ' ἂν μὲν ὥδ' ὅς τις ποικίλ' ὕδατος ἡμῶν
 δηλαίνῃ, καὶ χεῖρας σώματ' ἔχῃσι μύα.
 σώματ' ἂν ὥδ' πίδα, ψυχῶν θ' ἔργματα θέων,
 αἶετ' ζωὴ θάνατος, καὶ μέρος ἐστὶ βίος.
 οὐδέ τίς τινα μὴν τι πίδα, καὶ πορθμοὶ ἀπῆος
 τοῖς ἀνέμοις θάνατος, κ' ὥδ' ἂν ἴνεις βαρεῦ.
 ὅς τις ἴνεις ἥριξος ὅς ἔρατῳ Ἡ' ρακλήῳ·
 ὅς τις λαμπρύνῃ καὶ καλὰ τέταται διός.
 ὃς θεὸς ἡελίῳ ποτ' ἴε αὐγὰς κηδεμένας περ
 πέμπει φίλας ψυχὰς, ἴε καὶ τῶν νεκρῶν,
 εἰς πότον, εἰς τι νόστιον, καὶ οἷζυα, ἢ δ' ὀδυρόων
 παντοδαπῶν πείλαρος, ἀβλιν ἀβλαν ὅλοις.
 ἔπαται δ' ἦτ' ἀνθρωπίσκων ἀμφοτέρω κέρητι,
 τίπῃ βροτῶν βίος; ἢ κελὸν ἄδυρμα τύχῃ;
 κάλλος ἐπεὶ μογιστὸν γῆρας τε νόσος τε μαρμαίνῃ,
 ὥδ' ἂν χροῖσι πελὸν γ' ἔμπεδόν ἐς ἄφρονος·
 καὶ δῖος ἠπιδανὸν γυνάσκει, καὶ κλῖος, ὥδ' ἂν
 πρὶν θάνατον γ' ἰλδοῖν ἑλβίος ἐστὶ τίλος.

Quæ

Quæ carmina ita sunt à Laurétio Cottio in Latinam linguam conuersa, quem præcipuum inter amicos propter singularem morum bonitatē, modestiam, studium literarum, iudicium, & habeo & vnicè amo.

*Cur grauius ferimus superarum munere mortem
Concessam? falce hac cuncta odiosa secat.*

*Vna tyrannorum firmissima vincula fregit,
Omnia cognouit Vincere ritè Dea.*

*Vagabundis hac seruat duris substrata leonum
Corpora, & à sauis cornibus vna bouum.*

*Hac madidas gentes ceto subtraxit, aneisq;
Liberat è cauenis, carceribusq; feras.*

*Sed neque diuinis nocuit suprema poetis
Lux, quorum tellus corpora sola tegit.*

Corpora sunt animis ergastula, vasaq; diuin:

Vita quibus mori est, mors quoq; vita quibus.

*Mori statio quam nec venti, nec nubila cæli
Concutiunt, tanta est: nil graue habere solet.*

*Hac duce Alcides clara inter sidera fulget,
Hac illustrant pignora bina Iouis.*

*Defunctas animas vel amatas Solus in auras
In mala non patitur rursus adire Deus,*

*In morbos, curasq; graues, certamina prorsus
Tristia, in arumnas, est vbi vbiq; dolor.*

*Dicite mortales, nisi vnum fortis habendum
Ludicrum vita est nostra, quid esse feram?*

*Abstulit aut morbus formam, aut morosa senectus:
Ipsarum haud vsus sit diuturnum opum:*

*Gloria sit senior, viretque, ac nemo beatus
Supremum rectè dicitur ante diem,*

Accedebat ad cæteras voluptates, quas viris bonis tribuebant antiqui in campis Elysiis, quod vel mortui delectabantur iisdem studiis & exercebantur, quæ magis viuentibus placuissent. Ita vulgus suauissimorum conuiuiorum spe post mortem, multa scelera deuitabat. Sic Homerus in lib. 1. Odysseæ idolū Achil-
lis inquit minitabundum sagittas feris intentare. Atque Vir-
gilius rem totam pluribus verbis expressit, & quemadmodum eadem in campis Elysiis exercebantur, quibus delectabantur viuentes singuli, in his:

*Pars in graminei exercent membra palastris:
 Contendunt ludo, & fulva luctantur arena;
 Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.
 Necnon Threicius longa cum veste sacerdos
 Obloquitur numeris septem discrimina Vocum,
 Lamque eadem digitis, tam pectine pulset eburno.*

Ac deinde paucis interpositis:

*Arma procul, curruque virum miratur inanes,
 Stant terra defixa hasta: passimque soluti
 Per campos pascuntur equi. qua gratia currum,
 Armorumque fuit virus, qua curantentes
 Pascere equos, eadem sequitur tellure repostos.*

Propterea cum philosophis optimis hominibus summam felicitatem excogitare niterentur antiqui: nullam maiorem illis oblectationem inuenerunt, quâ veritatis investigationem, & quàm illud quod scriptum reliquit Cicero in libro 5. de Finibus his verbis. Ac veteres quidē philosophi in beatorum insulis fingunt, qualis natura sit vita sapientum, quos cura omni liberatos, nullū necessarium vitæ cultum, aut paratū requirentes, nihil aliud esse acturos putarunt, nisi ut omne tempus in quaerendo ac discendo, in naturæ investigatione consumant.

¶ Atq. de campis Elysiis tot à nobis dicta sint. Quid significare voluerint antiqui per hos campos Elysiis manifestū esse arbitror. Nam ubi vitæ nostræ ratio diligenter examinata fuerit, si sanctè pieq. vixerimus, incredibilis lætitia sub extremum vitæ diē mentes nostras capit, sicuti mortore afficimur ob multorum scelerum recordationem, & ad eos inferorum flumines trajcimus intrepidi, omniaq. monstra horrenda & terribilia præterimus. quæ quidem lætitia quantum valere debet ad homines ad probitatem adhortandos, nulla orationis copia explicari potest. Hæc ea sunt quæ apud inferos vel bona, vel mala ab antiquis proponebantur, cum simplex & magis vera ratio à summæ veritatis autore Christo proposita sit, ignis sempiternus improbis scilicet, at viris bonis inexplicabilis bonorum cumulus. At nunc de Lethe flumio dicamus.

De Lethe flumio.

CAP. XX.

POST huiusmodi vitæ examinatæ diligenter cōsiderationem exoritur paulatim omnium rerum obliuio, sensusq. amit-